

BARÁTSÁGOK

D1 BÁLINT ÁGNES: MAZSOLA ÉS TADÉ (Részlet)

[...] Mindhárman kiléptek az esőbe. A varjú elbúcsúzott, és sietve hazarepült. Manócska és Mazsola pedig elindult a párás réten át a távoli Futrinka utca felé. Láruk nyomán tocsogott az esővíz.

[...] Így értek el a nagy őzlábgombához, ahol a mezei autóbussz megállója volt.

[...] Mazsola csöndben, türelmesen álldogált Manócska mellett. Egyszer csak fölkapta a fejét. Ugyanebben a pillanatban Manócska is kinézett a gomba kalapja alól.

– Mintha valaki sírna – mondta tétován.

– Én is hallom – suttogta Mazsola. – Mintha az árvacsalán sírna.

Manócska azonban tudta, hogy a növények nem szoktak sírni. Ezért hát odacaplatott az árvacsalánbokorhoz, amely felől a gyöngye, nyivákoló sírás hallatszott, hogy megnézzé, ki sír.

A bokor alatt, egy kis mélyedésben, úgy-ahogy védve az esőtől, apró, fekete-fehér pöttyös tengerimalacka feküdt. Mazsola hamarjában szólni sem tudott a meglepetéstől. A manó kérdezte meg:

– Mit csinálsz itt, te szegény kis tengerimalac?

– Sírok... – jött a válasz.

– De miért sírsz, te kis... hogyishívják? – kérdezte Mazsola, végre szóhoz jutva.

– Tádé a nevem – közölte a kis tengerimalac szipogva. – És azért sírok... – hangja elfúlt a szomorú visszaemlékezéstől – azért sírok, mert kiestem a kosárból.

– Miféle kosárból? – kérdezte Mazsola. – És hogyan eshettél ki?

– Fészkelődtem – szipogott a fekete pöttyös kis malacka.

– Kezdem érteni! Valaki felszállt az előző buszra egy kosár tengerimalaccal, és közben ez az egy, ez a kis fészkelődős kiesett a kosárból.

– És most mi lesz vele? – kérdezte kétségbeesve Mazsola.

– Majd ha jön a busz, szólunk a vezetőnek.

– I-i-i-ííí... – harsant fel újult erővel a vékony, nyivákoló sírás. Mazsola szája is veszedelmesen kezdett lefelé görbülni. Az eső meg csak esett vigasztalanul.

– Vigyük haza! – sírt fel Mazsola. Manócska már várta ezt, és sietve tiltakozott:

– Nem, Mazsola, erről szó sem lehet!

– De vigyük haza, Manócska! – zokogott Mazsola. – Legalább mindig lesz kivel játszanom!

– Mintha nem volna elég játszópajtásod!

– De azok nem laknak nálunk!

– Más sem hiányoznék! Így is éppen elég szűken vagyunk abban a tökbén.

– I-i-i-ííí... – sírt a kis tengerimalac most már olyan erővel, mintha érezte volna, hogy nagy ellenállást kell leküzdenie.

Manócska ellenállása is kezdett semmivé válni. Azért-e, mert sajnálta a kis jószágot ott-hagyni az esőben, azért-e, mert Mazsola is könnyben úszó szemmel nézett rá, vagy talán azért, mert úgy gondolta, hogy nem ártana, ha a kicsit önző Mazsolának egy nálánál kisebbel kellene törődnie... Végül is lehajolt, és fölemelte a kis tengerimalacot.

– No, gyere, te Tádé! – mondta gyöngéden.

Mazsola felvisített örömeiben.

– Aranyos Manócska! – rögögt boldogan, és szökdécselve indult el a vizes fűben Manócska után, ki a lapulevél-köppönyegbe takart kis tengerimalacot vitte.

– Hazavisszük Tádét, hazavisszük Tádét! – dúdolta Mazsola jókedvűen...

D2 A TÖRTÉNET VÉGE

... és így lettek jó barátok. Mindhárom legény a mai napig is boldogan él, ha meg nem halt.